

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a Mgr. Radovana Havelce v právní věci žalobce: **J. Š.**, zast. Mgr. Robertem Cholenským, Ph.D., advokátem se sídlem Bolzanova 461/5, Brno, proti žalovanému: **Městský úřad Duchcov**, se sídlem nám. Republiky 20/5, Duchcov, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. 4134/2013/VI, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2013, č. j. 40 A 2/2013 - 31,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 7. 2013, č. j. 40 A 2/2013 - 31, **se zrušuje.**
- II. Rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2013, č. j. 4134/2013/VI, **se zrušuje.**
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit stěžovateli na nákladech řízení částku 20 342 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností napadl v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím bylo zakázáno podle § 10 odst. 2 písm. b) zákona č. 84/1990 Sb., o právu shromážděvacím (dále jen „shromážděvací zákon“), shromáždění stěžovatelem oznámené žalovanému dne 18. 7. 2013 v 7:24 hod., které se mělo konat dne 17. 8. 2013, s dobou zahájení v 15:00 hod. a s předpokládanou dobou ukončení v 20:00 hod., v Duchcově na náměstí Republiky, a dále pouliční průvod z tohoto náměstí na náměstí Legií, a to po trase ulic: Studniční, Nádražní, Bílinská, Husova, s místem ukončení opět na náměstí Republiky. Účelem shromáždění měl být „*protest proti kriminalitě, porušování zákonů Policií ČR, za práva všech slušných občanů této země*“. Shromáždění bylo žalovaným zakázáno, neboť již dne 30. 5. 2013 ve 14:43 hod. žalovanému ohlásil svolavatel M. B. konání shromáždění „*Za mír*

mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově“ ve dnech 5. 6. 2013 až 15. 9. 2013 v době od 8:00 hod. do 22:00 hod., která se budou odehrávat na nám. Republiky a v ulicích Míru, Bílinská, Studniční, Havířská, Nádražní, Riegerova a Bratří Čapků. Dále již dne 5. 6. 2013 v 8:41 hod. žalovanému ohlásila svolavatelka I. Č. konání shromáždění „*Za toleranci mezi lidmi a za pokojné soužití v Duchcově i jinde*“ ve dnech 11. 6. až 15. 9. 2013, v době od 8:00 hod. do 22:00 hod., která se budou odehrávat na nám. Legií. Dříve oznámená shromáždění tedy kolidovala časově i prostorově se zamýšleným shromážděním oznámeným stěžovatelem. S ohledem na to, že mezi danými svolavateli nedošlo k dohodě a stěžovatel odmítnul změnit čas či místo shromáždění, žalovaný později oznámené shromáždění zakázal. Zároveň žalovaný zkoumal, zda by v předmětném prostoru nebylo možné konat více shromáždění zároveň, to však zavrhl s ohledem na to, že stěžovatel se veřejně prezentuje jako účastník a organizátor akcí pravicově extremistických hnutí, zatímco svolavatelé dřívějších shromáždění jsou zástupci občanského sdružení Konexe, které se prezentuje heslem „*Černí, bílí spojme síly!*“. Koexistence shromáždění ve stejném čase a prostoru by tak mohla vést ke konfliktům a střetům.

Krajský soud následně ve svém rozsudku konstatoval, že žalovaný dal stěžovateli dostatečný prostor pro to, aby se se svolavateli dřívějších shromáždění dohodl. Pokud se tak nestalo, nezbyvalo než z důvodu definovaného v § 10 odst. 2 písm. b) shromážděvacího zákona shromáždění zakázat kvůli termínové i prostorové kolizi s jiným shromážděním. Žalovaný také dle soudu správně konstatoval, že dřívější shromáždění byla v souladu se zákonem oznámena a nebyla zakázána ve stanovené lhůtě. Po ní již zakázána v žádném případě být nemohou. Při oznámení dřívějších shromáždění nebylo možno najisto stanovit, že byla svolána jen s úmyslem blokovat čas a místo tak, aby pozdější shromáždění názorových oponentů musela být právě pro tuto kolizi zakázána. Pokud by se takový úmysl ukázal dodatečně, šlo by o naplnění skutkové podstaty přestupku podle § 14 odst. 3 shromážděvacího zákona.

Stěžovatel kasační stížnost opírá o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), namítá tedy nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem.

Stěžovatel uvádí, že v napadeném rozsudku je řešena kolize dvou shromáždění, která dosud nebyla předmětem soudního rozhodování. Stěžovatel si je vědom toho, že po uplynutí lhůty tří pracovních dnů by byl zákaz shromáždění nezákonný. Pokud v této lhůtě nebylo zakázáno (přestože jeho obstrukční charakter je evidentní s ohledem na jeho excesivní rozsah), pak by obstrukční shromáždění, pokud by se skutečně konalo, mělo být rozpuštěno.

Ochrana stěžovatelova shromáždění prostřednictvím případné sankce za přestupek uložené dřívějším svolavatelům, pokud by se ukázalo, že jejich shromáždění měla být obstrukční, není efektivní a nikterak nechrání jeho shromáždění. Těžko stíhat jako přestupek nezakázané shromáždění, navíc za předmětný přestupek zákonodárce opomněl stanovit sankci.

Stěžovatel připouští, že byl odkázán na dohodu s dřívějšími svolavateli ohledně řešení kolize, avšak je přesvědčen, že s těmito osobami není možné se dohodnout. Tomu ostatně nasvědčuje i pozdější vývoj v dané věci.

Stěžovatel proto navrhuje, aby zdejší soud rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný nevyužil své možnosti podat ke kasační stížnosti vyjádření.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvodnost kasační stížnosti pak zdejší soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

Shromažďovací právo je politickým právem garantovaným jak normami ústavního pořádku, tak i mezinárodními dokumenty. Podle čl. 19 Listiny základních práv a svobod je právo pokojně se shromažďovat zaručeno. Toto právo lze omezit zákonem v případech shromáždění na veřejných místech, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, ochranu veřejného pořádku, zdraví, mravnosti, majetku nebo pro bezpečnost státu. Shromáždění však nesmí být podmíněno povolením orgánu veřejné správy. Také Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.) v čl. 11 stanoví, že každý má právo na svobodu pokojného shromažďování a na svobodu sdružovat se s jinými, včetně práva zakládat na obranu svých zájmů odbory nebo vstupovat do nich. Na výkon těchto práv nemohou být uvalena žádná omezení kromě těch, která stanoví zákon a jsou nezbytná v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Tento článek nebrání uvalení zákonných omezení na výkon těchto práv příslušníky ozbrojených sil, policie a státní správy.

Kolize dvou shromáždění podléhajících oznamovacímu režimu v daném prostoru a čase je regulována na zákonné úrovni. Podle § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona platí, že úřad shromáždění zakáže tehdy, jestliže na stejném místě a ve stejnou dobu se má podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání; nelze-li určit, které oznámení bylo doručeno dříve, rozhodne se za účasti zástupců svolavatelů losováním.

Z dikce citovaného ustanovení plyne, že v případě časové a prostorové kolize dvou oznamovaných shromáždění je na příslušném úřadu, aby později oznámené shromáždění zakázal. Předtím však musí být dán prostor pro to, aby mohlo dojít k dohodě mezi svolavateli, která by hrozící kolizi odstranila. Zároveň právní úprava, aby se předešlo tomu, že později oznámené shromáždění by muselo být zakázáno, dává pozdějšímu svolavateli možnost na základě výzvy úřadu dle § 8 shromažďovacího zákona změnit trasu či čas tak, aby kolize byla překlenuta. To plně odpovídá principu proporcionality: nejtěžší zásah do práva shromažďovacího (zakázání shromáždění) může ze strany veřejné moci přijít teprve tehdy, není-li možný zásah slabší intenzity (zde dohoda svolavatelů, resp. jednostranná úprava zamýšleného shromáždění na základě úřední výzvy). Česká právní úprava tak vychází z toho, že by nemělo dojít k fyzickému kontaktu dvou či více shromáždění na stejném místě a ve stejném čase.

Tento dílčí závěr podporuje i dostupná odborná literatura. Autoři Luboš Jemelka a Jan Břeň v Komentáři k zákonu o právu shromažďovacím (ASPI ID LIT 28882CZ) uvádějí, že je povinností úřadu zakázat shromáždění, jestliže se má na stejném místě a ve stejnou dobu podle dříve doručeného oznámení konat jiné shromáždění a mezi svolavateli nedošlo k dohodě o úpravě doby jeho konání. Také autoři Petr Černý a Markéta Lehká (zde je nutno pro objektivnost uvést, že autorka byla zároveň členkou senátu krajského soudu v dané věci) v publikaci *Zákon o právu shromažďovacím. Komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2010, s. 114 uvádějí, že „povinnost zakázat shromáždění z důvodu, že se na stejném místě a ve stejnou dobu má konat jiné dříve ohlášené shromáždění, v sobě implikuje povinnost úřadu vyvolat mezi oběma svolavateli jednání, ze kterého by měla vzejít dohoda o tom, kdy a kde se které shromáždění bude konat. (...) V případě, že nebude na výzvu úřadu ze strany svolavatelů reagováno, lze důvodně usuzovat, že k uzavření dohody nedošlo. V takovém případě úřad zakáže všechna shromáždění oznámená v pořadí jako druhá a další. (Z § 10 odst. 2

shromažďovacího zákona) *vyplývá, že účelem tohoto ustanovení je zabránit, aby se dvě shromáždění fakticky setkala.*“ Konečně shodně P. Černý (in Střet dvou shromáždění, Právní rozhledy č. 12/2011, s. 419 a násl.) uvádí, že protidemonstrace se může konat na místě oznámeného shromáždění, proti němuž demonstruje, pouze jako neoznámené (neohlášené) shromáždění, neboť v opačném případě by bylo z důvodu místní a časové kolize zakázáno. Neoznámení shromáždění na jedné straně činí svolavatele odpovědného za přestupek (§ 14 odst. 1 shromažďovacího zákona), na druhé straně však není důvodem k rozpuštění shromáždění (§ 12 odst. 3 shromažďovacího zákona).

Shodné závěry vyplývají rovněž z judikatury zdejšího soudu. Z rozsudku ze dne 11. 3. 2011, č. j. 8 As 15/2011 - 72, publ. pod č. 2311/2011 Sb. NSS, plyne, že pozdější shromáždění má být zakázáno tehdy, pokud nedošlo k dohodě mezi svolavateli, nebo pokud případná kolize není naprosto marginální. V případě, že hrozící kolize je jen drobná, může být řešena nikoliv úplným zákazem shromáždění, nýbrž v souladu s § 8 shromažďovacího zákona změnou času či místa pozdějšího shromáždění s tím, že pak již není možný postup dle § 10 odst. 2 písm. b) téhož zákona.

Také důvodová zpráva k novele shromažďovacího zákona provedené zákonem č. 259/2002 Sb. vychází z toho, že koexistence dvou ohlášených shromáždění ve stejném čase a místě není možná. Aby se předešlo kolizím a účelovému nahlášení shromáždění na dlouhý čas dopředu, stanovila tato novela, že se svolavatelé neumožňují podat oznámení dříve než 6 měsíců přede dnem konání shromáždění (k oznámením podaným před touto lhůtou se nepřihlíží) a že na základě tohoto oznámení lze konat shromáždění pouze v jednou stanoveném termínu.

Výklad § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona je tak zřejmý, na čemž se shoduje jak text zákona, tak úmysl zákonodárce, judikatura vrcholných soudů a též odborná literatura. Je zde nutno zmínit i rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 29. 6. 2006 ve věci Öllinger proti Rakousku (číslo stížnosti 76900/01). V něm Evropský soud pro lidská práva dospěl k závěru, že na jednom místě lze konat různá shromáždění názorových oponentů za aktivní účasti státního aparátu dohlížejícího na veřejný pořádek; soud přitom akcentoval úlohu diskuze v demokracii, která by byla nepřipustně omezena, pokud by později nahlášené shromáždění nemohlo být realizováno.

Zdejší soud byl s ohledem na shora řečené nucen učinit úvahu nad závěry nadepsaného rozsudku ve vztahu k českému shromažďovacímu právu, konkrétně § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona, stanovujícího nemožnost konat na jednom místě ve stejném čase vícero různých shromáždění podléhajících oznamovacímu režimu. Zdejší soud při této úvaze dospěl k závěru, že Evropský soud pro lidská práva se zabýval v mnoha ohledech odlišnou situací, neboť z jeho rozsudku plyne, že rakouské právo nezná apriorní zákaz více shromáždění na jednom místě, ale věc byla poměřována jen z hlediska narušení veřejného pořádku a práv návštěvníků hřbitova věnovat se nerušeně vzpomínce na zesnulé. Nynější případ je odlišný též v tom, že nejde o pokojné stacionární shromáždění několika málo osob, které reálně nemůže vyvolat hrozbu rozsáhlé vzájemné potyčky.

Zásadní specifikum nyní posuzované věci je však v tom, že později ohlášené shromáždění stěžovatele se dostává do kolize s velmi široce (časově i prostorově) koncipovanými shromážděními, která se mají konat po dobu několika měsíců od rána do večera a ve značné části centra města Duchcova. Stěžovatel na základě těchto skutečností dokonce namítá, že prve oznámená shromáždění jsou ryze obstrukční, ve skutečnosti se vůbec nemají konat a jejich smyslem je jen blokování prostoru, aby všechna pozdější shromáždění musela být zakázána.

Samotná okolnost, že dříve oznámená shromáždění výše uvedené dvojice svolavatelů byla ohlášena ve značném časovém rozsahu, ještě nemusí být důvodem pro to, aby byla zakázána. Jak uvedl zdejší soud ve svém rozhodnutí ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116, publ. pod č. 1953/2009 Sb. NSS, mnohost shromáždění může vyvolat pochybnosti o vůli svolavatele realizovat všechna ohlášená shromáždění, ale není důvodem jejich zákazu podle shromažďovacího zákona.

Tím méně je možno jakékoliv, třeba i rozsáhle koncipované shromáždění, zakázat po uplynutí zákonem stanovené třídní lhůty (a to ani kdyby se pro to dodatečně objevil důvod). Podle § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona totiž platí, že o zákazu shromáždění nebo době jeho ukončení rozhodne úřad bezodkladně, nejpozději však do tří pracovních dnů od okamžiku, kdy obdržel platné oznámení. Podle odst. 2 téhož ustanovení úřad písemně vyhotovení rozhodnutí vyvěsí na své úřední desce a rozhodnutí vyhlásí místním rozhlasem nebo jiným obdobným způsobem. Pokud o to svolavatel požádá, zašle mu úřad současně s vyvěšením rozhodnutí na úřední desce písemné vyhotovení na vědomí. Vyvěšením na úřední desce je rozhodnutí oznámeno a svolavatelé doručeno. Na žádost svolavatele mu úřad vydá písemné vyhotovení rozhodnutí. Pokud úřad ve lhůtě uvedené v odstavci 1 nevyvěsí písemné vyhotovení rozhodnutí na své úřední desce, může svolavatel shromáždění uspořádat. Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 21. 2. 2008, č. j. 2 As 17/2008 - 77, publ. pod č. 1557/2008 Sb. NSS, rozhodnutí o zákazu shromáždění vydané po uplynutí lhůty tří dnů podle § 11 odst. 1 shromažďovacího zákona je nezákonné. Listina základních práv a svobod zakazuje povolovací režim shromáždění a jakákoliv pozdější (tj. po uplynutí lhůty) reakce úřadu by fakticky takový režim nastolila. Zákonná úprava je tak zcela zjevně koncipována tak, že pokud úřad ve lhůtě tří dnů o zákazu nerozhodne a toto negativní rozhodnutí řádně nevyvěsí, musí mít svolavatel za to, že již později zákaz vysloven být nemůže.

V tom případě zákon předpokládá, že každé další shromáždění jiného svolavatele, s podstatnou shodou v místě a čase, má být zakázáno. Dřívější svolavatel tedy má právo na pokud možno nerušenou možnost zamýšlené shromáždění uspořádat. Zákaz později oznámeného shromáždění je ale nepochybně značným zásahem do shromažďovacího práva pozdějšího svolavatele a je akceptovatelný jen při naplnění zákonných důvodů. V daném případě je tím důvodem respektování přednosti v oznamování, a to v zájmu ochrany práv a svobod druhých a veřejného pořádku, jak má na mysli čl. 19 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Při užití tohoto postupu tedy nelze vycházet pouze z jazykového výkladu rozhodného ustanovení zákona, ale je nutné vážit rovněž jeho smysl, a také účel, pro který bylo ustanovení § 10 odst. 2 písm. b) do shromažďovacího zákona vneseno. Tím je právě vyvážení práv jednotlivých svolavatelů a zabránění možnému střetu konání shromáždění; není jím však pouze formální střet jejich oznámení. Jen takový výklad je ústavně konformní. Posouzení splnění zákonných podmínek zákazu pak musí vždy vycházet z konkrétních skutečností, které má úřad k dispozici.

Značný rozsah dříve nahlášených shromáždění je indicií, kterou musí příslušný úřad zohlednit při úvaze, zda později ohlášené shromáždění z důvodu kolize zakáže podle § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona. Smyslem tohoto ustanovení, jak bylo obsáhle vyloženo shora, je totiž to, aby nedošlo ke konfliktu mezi více shromážděními. K takovému konfliktu by ale nemohlo dojít tehdy, pokud by se dříve ohlášená shromáždění vůbec nekonala a byla ohlášena jen jako shromáždění blokující určitý prostor a čas. Zákaz pozdějšího shromáždění pro kolizi s předchozím shromážděním, jehož jediným účelem by byla blokáce určitého prostoru, by nebylo možno v takovém případě vyslovit.

Zdejší soud nutně nedovozuje, že v daném případě byla dřívější shromáždění blokační. Sama časová rozsáhlost nahlášených shromáždění ještě evidentním zneužitím práva není. Lze

si představit, že shromáždění skutečně budou konána několik týdnů po sobě, a to ve formě různých happeningů, performancí, pouličních akcí s programem apod. Prostorová a zejména časová rozsáhlost je ovšem indicií k úvaze nad tím, zda se taková shromáždění konat vskutku budou (zde je nutno opětovně připomenout shora citované rozhodnutí ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 7/2008 - 116, publ. pod č. 1953/2009 Sb. NSS). To platí obzvláště v situaci, kdy jak žalovaný, tak krajský soud rozhodovali v době, kdy již bylo možno posoudit, zda se dříve ohlášená shromáždění konala. Tato shromáždění byla nahlášena v období od 5. 6., resp. 11. 6. 2013 až do 15. 9. 2013. Stěžovatel ohlásil shromáždění dne 18. 7. 2013, tedy v den, kdy již bylo možno objektivně zjistit reálné konání dříve nahlášených shromáždění. Doba více než jednoho měsíce jistě dává dostatečný prostor k prověření toho, v jaké dny, v jakém rozsahu a zda vůbec se shromáždění konala ve srovnání s ohlášeným stavem. Na základě tohoto posouzení pak bylo možno učinit závěr o blokačním charakteru dřívějších shromáždění. Právě proto § 2a písm. a) shromáždovacího zákona stanoví, že působnost ve věcech práva shromáždovacího v přenesené působnosti vykonává obecní úřad, v jehož územním obvodu se má shromáždění konat. Je to totiž právě obecní úřad, kdo nejlépe zná místní poměry a je schopen posoudit, zda se shromáždění konala, popř. v jakém rozsahu. Žalovaný tedy v době posuzování ohlášeného shromáždění stěžovatele jistě věděl o tom, zda se dřívější shromáždění již konala, nebo to přinejmenším mohl bez vynaložení zvláštního úsilí spolehlivě zjistit. V tomto ohledu je příznačné, že žalovaný Městský úřad Duchcov sídlí na náměstí Republiky, tedy v místě, kde se ohlášená shromáždění měla konat.

Kolizi dvou shromáždění tak žalovaný hodnotil jen formálně, podle toho, jak mu byla nahlášena, a nezjišťoval již, jestli k ní může dojít i ve skutečnosti. Tím žalovaný pochybil a následně pochybil i krajský soud, pokud mu takový postup nevytknul. Krajský soud následně nepostupoval správně i tím, že nevyzval svolavatele dřívějších shromáždění podle § 34 odst. 2 s. ř. s., zda hodlají v řízení uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení (a stejně tak stěžovatel byl povinen dle § 34 odst. 2 věta první s. ř. s. takové osoby označit). Svolavatelé jsou jistě osobami, které by mohly být dotčeny případným zrušením napadeného rozhodnutí. Zároveň by krajský soud měl možnost během řízení osvětlit i skutečné pohnutky dřívějších svolavatelů, pokud by uplatňovali práva osob zúčastněných na řízení. Nyní již není na Nejvyšším správním soudu, aby suploval roli žalovaného, resp. krajského soudu. Zdejší soud však může alespoň v obecné rovině uvést některá další východiska pro případ, že by se zjistilo, že skutečná motivace dřívějších svolavatelů nebyla konat shromáždění, ale jen nepřípustně jiným bránit v realizaci jejich ústavně garantovaného shromáždovacího práva. Je třeba ovšem přiznat, že následující úvahy patrně již nemusejí mít přímý dopad na projednávanou věc, jelikož plánovaný den zakázaného shromáždění předchází dni vydání tohoto rozsudku.

Pokud by se zcela zjevně ukázalo, že dřívější shromáždění byla ohlášena jedine s účelem blokovat dané místo v daném čase, šlo by o zneužití práva. To nepožívá právní ochrany (k tomu viz i obsáhlá judikatura Nejvyššího správního soudu, např. rozsudek ze dne 11. 3. 2011, č. j. 8 As 15/2011 - 72, publ. pod č. 2311/2011 Sb. NSS). Prokazatelně obstrukční shromáždění by mohlo být za určitých okolností zakázáno (soud však znovu opakuje, že časová i prostorová rozsáhlost není sama o sobě důkazem obstrukcí, ale je třeba, aby přistoučila i jiná skutečnost - např. dřívější aktivita svolavatelů). Pokud by obstrukční shromáždění nebylo zakázáno v třídní lhůtě, nemohlo by být zakázáno následně (viz úvahy shora), ale nebránilo by to tomu, aby se ve stejný čas a na stejném místě mohlo konat shromáždění ohlášené později; pro pozdější shromáždění by již nebylo možno užít postupu podle § 10 odst. 2 písm. b) shromáždovacího zákona, neboť by nehrozila skutečná kolize dvou shromáždění. Zároveň lze popsání bránění ve výkonu shromáždovacího práva postihnout jako přestupek dle § 14 odst. 2 písm. h) shromáždovacího zákona; není pravda, jak uvádí, stěžovatel, že za tento přestupek nelze

uložit pokutu, neboť její výši neurčuje shromažďovací zákon, v takovém případě totiž výši pokuty stanovuje § 13 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích.

Pokud by naopak bylo zjištěno, že dřívější svolavatelé hodlali nahlášená shromáždění skutečně realizovat, bylo by namístež iniciovat mezi svolavatelem dohodu vedoucí k odstranění kolize, a nedošlo-li by k ní, pak vyzvat pozdějšího svolavatele podle § 8 shromažďovacího zákona ke změně času či trasy, pokud by tato změna sama o sobě účel shromáždění nutně nezmařila. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva ve shora popsaném případě Öllinger proti Rakousku, zamýšlené místo shromáždění může být přímo spjato s účelem shromáždění (vzpomínková shromáždění na místě, kde došlo k nějaké události apod.). Změna času či místa shromáždění tak nepochybně v těchto situacích může reálně zmařit účel shromáždění (viz např. též rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 3. 5. 2007, ve věci stížnosti č. 1543/06, Baczkowski a další proti Polsku). Teprve po vyčerpání všech možností, aby se obě shromáždění konala, by bylo možno přistoupit k zákazu shromáždění podle § 10 odst. 2 písm. b) shromažďovacího zákona.

Zdejší soud tedy shledal, že kasační stížnost je důvodná, neboť žalovaný zakázal shromáždění ohlášené stěžovatelem, aniž by bylo postaveno najisto, zda materiálně hrozí kolize se shromážděním ohlášeným dříve. Krajský soud pochybil, pokud takový postup žalovaného akceptoval. Dále kasační soud dospěl k závěru, že již v řízení před krajským soudem mělo být rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost zrušeno. Vzhledem k tomu, že v dalším řízení před krajským soudem by došlo toliko k přenesení závazného právního názoru zdejšího soudu v této věci na správní orgán, Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť podle § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. současně zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného. Zdejší soud vážil, zda je v daném případě namístež vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s. ř. s. a dospěl k závěru, že nikoliv. Účelem vrácení věci žalovanému je, aby v mezích závazného právního názoru o věci znovu rozhodl. Řízení podle § 10 shromažďovacího zákona je však specifické tím, že rozhodnutí může být vydáno jen do tří pracovních dnů od obdržení platného oznámení. Později vydané rozhodnutí je nezákonné a navíc v daném případě, s ohledem na termín shromáždění, by nemělo ani žádný reálný význam. Rozhodnutí se také vydává jen k zákazu shromáždění, jehož konání není vázáno na kladné rozhodnutí. Z těchto důvodů zdejší soud přikročil jen ke zrušení rozhodnutí žalovaného, neboť jeho další řízení o podaném oznámení je vyloučeno.

Nejvyšší správní soud je posledním soudem, který o věci rozhodl, a proto musí rozhodnout o náhradě nákladů celého soudního řízení. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. má úspěšný stěžovatel právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Tyto náklady jsou tvořeny částkou 3000 Kč za soudní poplatek zaplacený za žalobu a 5000 Kč za zaplacený soudní poplatek za kasační stížnost a dále náklady zastoupení stěžovatele. V žalobním řízení byly provedeny 2 úkony právní služby (převzetí a příprava věci advokátem Mgr. Robertem Cholenským a podání žaloby, nikoliv podání několikařádkové repliky na č. l. 25), v řízení o kasační stížnosti byl proveden 1 úkon právní služby (podání kasační stížnosti, nikoliv převzetí a příprava věci s ohledem na to, že advokát zastupoval stěžovatele již v řízení o žalobě), v celkové částce 9300 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif). Soud dále přiznal náhradu hotových výdajů, která činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon; celkově tedy 900 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty. Podle § 57 odst. 2 s. ř. s. platí, že je-li zástupcem účastníka advokát, který je plátcem daně, patří k nákladům řízení rovněž částka, která odpovídá příslušné sazbě daně, vypočtená z odměny za zastupování a z náhrad určených podle § 35 odst. 2 věty

druhé; to samé platí i v případě, kdy advokát je společníkem právnické osoby zřízené podle zvláštních právních předpisů upravujících výkon advokacie a plátcem daně je tato právnická osoba. Náklady řízení za zastoupení včetně daně tedy činí 12 342 Kč, včetně nákladů za soudní poplatky jde celkem o částku 20 342 Kč. Celkovou částku nákladů řízení je žalovaný povinen zaplatit stěžovateli do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. listopadu 2013

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu